

DEEMON MAMMON

Orjad liikusid aeglaselt üksteise järel ja igaüks neist tassis lihvitud kivi. Neli rida, kõik pikkusega poolteist kilomeetrit, kivitahumisest kuni kohani, kus ehitati templit, mida valvurid valvasid. Kümne orja kohta tuli üks relvastatud sõdalasest valvur. Orjade kõrval, kõrgel–kõrgel lihvitud kividest laotud künka otsas istus Mammon – ülempreester, kes juba mitu kuud oli jälginud tööde kulgemist.

Keegi ei tulistanud teda, keegi ei julgenud isegi pilguga tema mõtisklusi katkestada. Orjad ja valvurid suhtusid inimkättega loodud mäkke ja sellel olevasse nagu maastiku loomulikku ossa. Keegi ei pööranud enam tähelepanu mäetipul ringi liikuvale või liikumatult troonil istuvale inimesele.

Mammon oli püstitanud enesele ülesande: korraldada riik ümber nii, et preestrite võim oleks kindlustatud tuhandeteks aastateks ja kõik inimesed Maal oleks allutades neile. Kõigist pidid saama preestrite orjad, sealhulgas isegi riikide valitsejatest.

* * *

Ükskord laskus Mammon mäelt alla, jättes oma troonile teisiku. Preester vahetas riided ja võttis peast paruka. Siis andis ta valvurite pealikule käsu, et teda pandaks ahelaisse nagu tavalist orja, ning laskis end aheldada orjade rivisse noore ja tugeva Nardi nimelise orja selja taha.

Orjade nägusid jälgides märkas Mammon, et sellel noorel orjal oli uuriv ja hindav pilk, mitte ekslev ja ükskõikne nagu paljudel. Nardi nägu oli vaheldumisi keskendunult mõtlik või erutunud. „Tähendab, ta haub mingit oma plaani,“ – arvas preester ja tahtis veenduda, kui täpne oli tema vaatlus.

Kaks päeva jälgis Mammon Nardit. Tassides vaikides kive, istudes tema kõrval söögiruumis ja magades ta kõrval lavatsil. Kolmandal ööl, kui kõlas käsklus „magama“ keeras Mammon ennast noore orja poole ja tõi sosinal ahastusega kuuldavale mitte kellelegi suunatud küsimuse: „Kas tõesti see jätkubki niimoodi kogu ülejäänud elu?“

Preester nägi, kuidas noor ori võpatas ja keeras otsekohe oma näo preestri poole. Tema silmad särasid. Nad särasid isegi suure baraki ähmases kuuvalguses.

See ei jätku niimoodi enam kaua. Ma mõtlesin välja plaani. Ja sina, vanamees, võid samuti sellest osa võtta, – sosistas noor ori.

„Missuguse plaani?“ – küsis preester ohates ja ükskõikselt.

Nardi hakkas veenvalt ja tuliselt seletama: „Sina, vanamees, ja mina, ja meie kõik saame varsti vabadeks inimesteks. Sa loe kokku, vanamees, iga kümne orja kohta tuleb üks valvur. Või koguni viieteist orja valvuri kohta, kui arvestada ka neid kes toitu valmistavad, riideid õmblevad ja muud sellist teevad. Kui me kõik koos kokkulepitud ajal valvureid ründame, siis me võidame nad vaevata. Vaatamata sellele, et valvurid on relvastatud ja meie oleme keti külge aheldatud. Meid on iga valvuri jaoks kümme ja kette saab ka relvana kasutada. Me alistame valvurid, seome nad kinni ja võtame relvad endale.“

„Eh, noormees,“ – ohkas Mammon ja tõi osavõtmatult kuuldavale – „su plaan pole läbi mõeldud. Valvureid on küll võimalik muuta relvituks, kuid varsti saadab valitseja uued – võib-olla koguni terve armee – ja tapab ülestõusnud orjad.“

Nari vastas: „Ma olen ka sellele mõelnud, vanamees. Tuleb valida niisugune aeg, mil pole sõjaväge. Ja see aeg läheneb. Me ju kõik näeme, kuidas armeed sõjakäiguks ette valmistatakse. Kogutakse toitu ja varustust kolmekuulise reisi jaoks. Tähendab armee jõuab kolme kuuga määratud paika ja asub sõtta. Lahingus paljud langevad. Kui nad võidavad sõja, siis võtavad nad kaasa palju uusi orje. Nende jaoks ehitatakse juba uusi barakke. Meie peame võtma valvuritelt relvad kohe, kui valitseja armee alustab sõjategevust. Käskjalgaldel võtab kuu aega, et toimetada kohale teadaanne, et on alanud mäss ja väed tuleb kohe tagasi tuua. Lahingutes nõrgenenud armeel kulub tagasitulekuks vähemalt kolm kuud. Nelja kuu jooksul suudame me teha ettevalmistused sõjaväe vastuvõtuks. Meid pole vähem kui sõdureid armees. Alistatud orjad ühinevad meiega, kui nad näevad, et nad saavad vabaks. Ma olen kõik läbi mõelnud ja ette näinud, vanamees.“

„Jah, noormees, sa võid oma plaani ja tegevuskavaga soovitud eesmärgi saavutada, võtta valvuritelt relvad ja võita isegi sõjaväge,“ vastas preester juba ärksamalt. Kuid küsis siis: „Aga mida teevad orjad peale seda, kui nad on saavutanud oma vabaduse? Mis saab valitsejatest, valvuritest ja sõduritest?“

„Selle üle olen ma ka veidi mõelnud. Ja seni tuleb pähe vaid üks: need kes seni polnud orjad, muutuvad nüüd orjadeks“ lausus Nardi pisut kõheldes.

„Aga preestrid? Ütle mulle noormees, mida sa kavatsed teha preestritega kui sa võidad – kas ka nemad muudetakse orjadeks?“

„Preestrid? Selle üle pole ma mõelnud. Kuid praegu panen ma ette: las preestrid olla nii nagu on. Neid kuulavad orjad ja valitsejad. Neid on küll mõnikord keeruline mõista, kuid ma arvan, et nad on kahjutud. Las nad jutustavad jumalatest – meie teame ise, kuidas oma elu paremini korraldada.“

„Kuidas paremini, see on hea,“ vastas preester ja teeskles, et uni võtab võimust.

Kuid Mammon ei maganud sel ööl. Ta mõtiskles. „Muidugi“, mõtles Mammon, „ kõige lihtsam oleks vandenõust valitsusele teatada ja noor ori kinni võtta. Eks ole ju tema teiste peamine õhutaja. Kuid see ei lahenda probleemi. Orjad soovivad alati vabaneda oma valitsejate võimu alt. Ilmuvad uued eestvedajad, töötatakse välja uued plaanid ja nii jääb oht, et töölised hakkavad mässama, alati ülesse ning see omakorda ohustab pidevalt meie võimutäiust.“

Mammona pidi välja mõtlema plaani, kuidas orjastada töötavad rahvamassid igaveseks ja kogu maailmas. Ta sai aru, et sunni ja füüsilise vägivallega pole see eesmärk saavutatav. Iga inimesele ja tervetele rahvastele tuleb anda eesmärk, mille poole nad tahaksid jätkuvalt püüelda. Muuta tuleb inimlikku mõtet ja sisendada sellesse arusaam, et „orjus on suurim hüvang“. Käivitada tuleb isearenev programm, mis pimestaks iga inimest ja kõiki rahvaid maailmas läbi aja ja ruumi.

Inimesed tuleb pimestada nii, et nad ei saaks enam aru sellest, mida nad tegelikult teevad. Mammona mõte töötas üha kiiremini, ta lakkas tajumast oma keha ning raskeid ahelaid kätel ja jalgedel. Ja siis – läbis teda mõte! See oli kui välgulöök ning tema silme ette joonistus pilt. Veel mitte väga täpne ja piciasjadeni nähtav, kui üldises plaanis juba hoomatav ning põletav oma kõikehõlmavusega. Mammona tundis taas, et tema valitseb seda maailma! Kuigi preester lebas ikka veel ahelates, tundis ta kuidas temas kasvas vaimustus ja selgines nägemus.

* * *

„Homme hommikul, kui kõik tööle viiakse, teen ma kokkulepitud märgi ning valvurite ülem käsib mind orjade rivist välja viia ja ahelad maha võtta. Ja siis – lausun ma vaid mõned sõnad ning maailm hakkab muutuma. Uskumatu.“

Tuleb lausuda vaid mõned sõnad – ja kogu maailm viskub minu ette ja alistub minu mõttele. Jumal andis tõepoolest inimesele jõu, millel pole Universumis võrdset. See jõud on – inimlik mõte! Inimene lausub sõna ja ajaloo käik muutub!

Orjad valmistuvad ülestõusuks. Kuid ühinedes minu projektiga saavad nad rohkem kui mässu alustades. Rohkem kui nad oskavad isegi oma kõige metsikumates nägemustes tahta. Ja mina muudan vaid mõne lausega mitte üksnes nemad, vaid ka kõik nende järeltulijad – kes tulevad siia maailma järgmiste aastatuhandete jooksul – oma orjadeks. Seda projekti saadab uskumatu edu.

* * *

Hommikul võttis valvurite ülem Mammona märguande peale temalt ahelad. Ja juba järgmisel päeval olid tema vaatlusplatsile kutsutud ülejäänud viis preestrit ja vaarao. Mammon alustas kogunenute ees oma kõnet:

„Seda, mida te praegu kuulete, ei tohi keegi üles kirjutada ega edasi rääkida. Meie ümber pole seinu ja minu sõnu ei kuule keegi peale teie. Ma mõtlesin välja meetodi, kuidas muuta kõik Maal elavad inimesed meie valitseja orjadeks. Seda pole võimalik teha suure sõjaväe ja kurnavate sõdadega. Kuid mina saavutan selle vaid mõne lausega. Selle kuuldavale toomisest möödub vaid paar päeva ja te näete, kuidas maailm muutuma hakkab.

Vaadake: all kannavad orjad pikas rivis keti külge aheldatuna ükshaaval kive. Neid valvab palju sõdureid. Mida rohkem orje, seda enam tuleb karta nende mässi. Me tugevdame valvet. Me oleme sunnitud oma orje hästi toitma, muidu ei suuda nad teha rasket füüsilist tööd. Kuid nad on ikkagi laisad ja tahavad mässata. Vaadake, kui aeglaselt nad liiguvad ja nad liiguks veelgi aeglasemalt, kui valvurid ei ergutaks neid piitsaga. Peksta tuleb ka terveid ja tugevaid orje. Kuid varsti hakkavad nad liikuma palju kiiremini. Neile pole vaja enam valvureid. Ka valvurid muutuvad orjadeks ja hakkavad tassima kive.“

Las viivad käskjalad veel täna laiali vaarao käsu ning heeroldid kuulutagu seda enne päikeseloojangut. Selle sõnumiga antakse teada, et „Alates uue päeva koidikust kingitakse kõikidele orjadele täielik vabadus. Nüüdsest olete te vabad inimesed ja võite teha, mida tahate! Kuid iga kivi eest, mis te toote ehitusplatsile, saate ühe münti. Neid münte võite vahetada toiduks, riieteks, eluasemeks linnas või lossis.“

Kui preestrid mõistsid, mida Mammon oli öelnud, lausus üks neist – kõige vanem: „Sa oled deemon, Mammon. Sinu poolt väljamõeldu püüab paljud inimesed ja rahvad maa peal sinu võrku.“

Selle peale vastas Mammon: „Olgu ma pealegi deemon ja las inimesed hakkavad minu poolt väljamõeldut VABADUSEKS kutsuma.“

* * *

Loojangu ajal kuulutati orjadele uut seadust. Nad olid hämmelduses ja paljud neist ei suutnud öösel isegi magada kuna nad mõtlesid oma uuele, õnnelikule elule.

Järgmise päeva hommikul tõusid preester ja vaarao jälle mäe otsas asuvale väljakule. Nende pilgule avanev pilt hämmastas isegi nende kujutlusvõimet. Tuhanded endised orjad tassisid üksteise võidu neidsamu kive, mis varemgi. Valanud end veega üle, tassisid mõned juba kahte kivi. Teised, kel oli käes vaid üks kivi, jooksisid tolmupilves. Mõned valvurid tassisid juba samuti kive. Inimesed, kes pidasid ennast vabadeks – neilt olid ju ahelad ära võetud – püüdsid saada võimalikult palju ihaldatud münte selleks, et üles ehitada oma õnnelikku elu.

Mammon veetis veel mõned kuud oma vaatluspunktis, jälgides rahuldustundega all toimuvat. Muutused olid kolossaalsed. Osa orje ühines väikestesse gruppidesse, ehitades vankreid ja peale seda kui need olid kive täis laotud ning nad olid ennast veega üle valanud, jätkasid vankrite lükkamist.

„Nad on võimelised veel palju seadeldisi välja mõtlema“ mõtles Mammon rahulolevalt. Juba tekkisid esimesed teenused: vee ja toidul laialikandjad. Osa orje sõi käigu pealt, tahtmata kaotada aega teekonnale barakki sööma minemiseks, ja tasusid toidu toojatele enda poolt teenitud müntidega. Siis ilmusid välja tohterdajad, kes viga saanutele osutasid abi lausa käigu pealt. Muidugi müntide eest! Siis valisid nad liikluse reguleerija. Varsti valivad endale ülemused, kohtu ja veel palju muudki. Las valivad: nad ju arvavad, et on vabad. Kuid töö olemus pole muutunud, nad tassivad endiselt vaid kive!“

Nii nad jooksevadki tolmus läbi aastatuhande, valavad end veega üle ja tassivad jälle raskeid kive. Ja ka praegu jätkavad nende samade orjade järeltulijad oma mõttetud jooksu ...

M.O.T.T.

.....